

са, той не би трѣбало да зема съ себѣ си Тосунъ-бея въ Клисура, която тоя сѣщия турченъ предади на оганъ и мечъ; но щомъ веднашъ е направилъ подобна погрѣшка, той вече не би можилъ да са на дѣва на достовѣрността на подобни свѣденія.

Историята на възстанието въ Клисура сѣставлява почти повторение на това, което е станало въ Коприщица. Народа са подигналъ и нападналъ на кетипина, онбашията и 8 или 10 заптии, които са намирали въ това село. Кетипина, двама заптии и единъ циганинъ биле убити, а онбашията и останалите заптии побѣгнали. Това сѣ едничките загуби, които турците тука претърпѣли, но не трѣба да забравяме, че убитите сѣ погинали въжоржжени, въ отворенъ бой, което не може да са нарѣче звѣрство. Азъ особено напирамъ на тоя фактъ и моля читателя никога да не го испуща отъ видъ. Приятелите на Портата постоянно утвърдяватъ, че турците, като сѣ убивали дѣцата и жените, като сѣ изгорили цѣли села и като сѣ правили най-безчовѣчни ужаси, само сѣ отмѣстявали за това, дѣто бжлгарете въ честенъ бой сѣ убили нѣколко турци. Турските приятели намѣренно смѣсватъ два сѣжсвѣмъ противоположни фактове, и азъ сѣжжелявамъ, че у такавъ погледъ са придържатъ хора, отъ които можаше да са учаква по-сторога логика.

Обстоятелствата, които сѣ слѣдовали слѣдъ възстанието биле сѣ тия сѣщите, както въ Панагюрище и Коприщица: възстанниците така сѣщо ходѣли по улиците, като пѣяли народни пѣсни и като са радвали на своята нечакана свобода, не мисляли, че тѣхния честитъ сѣжнъ така скоро ще са прѣсене при ярата на горящите кѣщи и бжѣскавината на ножо-